

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2020r.,
sprawy **D. K.**
skazanej z art. 228 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 20 marca 2019r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.
z dnia 3 kwietnia 2018r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną w części podnoszącej zarzut przedawnienia karalności;**
- 2. pozostawić kasację bez rozpoznania w pozostałym zakresie;**
- 3. zwolnić D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J., wyrokiem z 3 kwietnia 2018r., przypisał D.K. popełnienie wielu przestępstw, głównie chodziło o sprzedajność z art. 228 § 1 k.k. i nadużycie uprawnień z art. 231 § 2 k.k., i skazał ją na karę łączną roku pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w Z. – po rozpoznaniu apelacji prokuratora, oskarżonej i jej obrońcy – w dniu 20 marca 2019r. zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przede wszystkim

przez podwyższenie kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 5 lat próby.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, zarzucając wystąpienie dwóch bezwzględnych powodów odwoławczych oraz rażące naruszenie przepisów prawa procesowego (art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k.) i materialnego (art. 228 § 1 k.k. i art. 231 § 2 k.k.). W konsekwencji autor kasacji zażądał „zmiany” zaskarżonego wyroku i uniewinnienia skazanej, ewentualnie wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym.

Prokurator Okręgowy w Z. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszym rzędzie trzeba przypomnieć, że strony mogą wnosić kasację od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.), tylko jeśli podnoszą zarzut odwołujący się do uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Nie ulega wątpliwości, że gdy strona – obok bezwzględnego uchybienia – wskaże w kasacji także uchybienia nie należące do tego katalogu, nie podlegają one w ogóle rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy (zob. post. SN z 14 listopada 2017r., II KK 319/17). Zarzuty podnoszące uchybienia o charakterze względnym uznawać należy w takim układzie za niedopuszczalne. Identycznego potraktowania wymagają również zarzuty podnoszące wprawdzie naruszenia art. 439 § 1 k.p.k., ale powołujące się na uchybienia, które w ogóle w przepisie tym nie są powołane (zob. post. SN z 11 grudnia 2013r., IV KK 402/13, OSNKW 2014, z. 5, poz. 39).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, trzeba stwierdzić, że merytorycznego rozpoznania wymagał jedynie zarzut wskazujący na wystąpienie bezwzględnego uchybienia w postaci przedawnienia karalności (pkt 1.II). Co prawda został on zredagowany ewidentnie wadliwie (należało powołać tu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a nie w ogóle nieistniejący art. 439 § 6 k.p.k.), niemniej – stosując regułę interpretacyjną z art. 118 § 1 k.p.k. – wypadało znaczenie tej czynności procesowej ocenić według treści złożonego oświadczenia.

Kasacja w części podnoszącej zaistnienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności okazała się jednak oczywiście bezzasadna. Swój punkt widzenia skarżący wyłożył nie tyle w sposób zwięzły, co raczej chaotyczny i mało precyzyjny, zaznaczając, że nie jest do końca przekonany o ustaniu karalności przypisanych skazanej czynów, oraz rezygnując ze wskazania, do których przestępstw odnosi się instytucja przedawnienia karalności. Wobec tak niedbale ujętej argumentacji Sąd Najwyższy za wystarczające uznał przypomnienie, że najwcześniej popełniony czyn miał miejsce w czerwcu 2000r., że do wszczęcia śledztwa w sprawie doszło 11 marca 2009r. i że zarzuty D. K. postawiono 28 listopada 2011r. (k. 637), a ich uzupełnienie nastąpiło 21 maja i 5 czerwca 2015r. (k. 1801 i k. 2000). Żadna z czynności polegających na przedstawieniu skazanej zarzutów nie została dokonana po upływie okresu, o którym mowa w art. 101 § 1 pkt 2a k.k., to jest po upływie 15 lat od czasu popełnienia przestępstw z art. 228 § 1 k.k. Z tej racji okres przedawnienia – w myśl art. 102 k.k. – uległ przedłużeniu o dalsze 10 lat. Ponieważ termin przedawnienia karalności przestępstw podlegających kumulatywnej kwalifikacji prawnej wyznaczony jest w oparciu o wysokość kary grożącej za przestępstwo przewidujące karę najsurowszą (art. 11 § 3 k.k.), przeto powołanie w kwalifikacjach prawnych wielu przestępstw przypisanych D. K. przepisów określających czyny zabronione łagodniej zagrożone nie mogło wpłynąć na uwzględnienie kasacji w analizowanym zakresie (zob. uchw. 7 sędziów SN z 20 września 2018r., I KZP 7/18, OSNKW 2018r., z. 11, poz. 72).

Dlatego kasację w części podnoszącej zarzut przedawnienia karalności należało oddalić na posiedzeniu jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.).

Wszystkie pozostałe zarzuty, w których wskazano względne powody odwoławcze, oraz zarzut, w którym wprowadzie odwołano się do art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., ale połączono go z uchybieniem wcale w tym przepisie nie powołanym (tylko *iudex inhabilis* z art. 40 k.p.k. stanowi bezwzględne uchybienie; nie jest nim natomiast *iudex suspectus* z art. 41 k.p.k.), okazały się niedopuszczalne i z tego względu kasacja w tym zakresie została pozostawiona bez rozpoznania (art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.).

O zwolnieniu skazanej od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.